

18 maart 2026

Een dag op het stembureau brengen verhalen in het klein.

I

Een vrouw kleurt gehaast haar vakje rood, 'ik moet snel weer thuis zijn.'
Ze vouwt, benauwd, het papier te gauw, binnenstebuiten zo gehaast,
de Kliko vreet, geen tijd voor praat, het is haar zorg die verder raast.
'De buurvrouw past op mijn man,' fluistert ze zacht.
'Ik stem snel, tussen plicht en zorgen, dag en nacht,
mijn stem is dankbaar klein, ik ga nu verder hoor, mijn man wacht.'

II

Stommelend komt hij binnen, eerste keer stemmen, wat stil en stijf.
'Is het altijd zo gezellig hier?' en schudt onhandig met z'n lange lijf.
Had nog een vraag over het proces, had hem nog niet gesteld.
Ook onzekere stemmen worden meegeteld.

III

Ze schudt haar bos krullen met een zwaai over haar schouders.
Schrijft woorden van hoop die wensen dat mensen klaarstaan,
voor elkaar, zoals voorheen, het liefst meteen, gewoon weer op straat,
daar waar vrouwen vrij, dichtbij, veilig mogen voelen hier, op hoop van zegen,
opgeschreven met haar hoofd gebogen over het vragende papier.

IV

'De mens wikt, God beschikt,' klinkt als een gedicht in een hoopvol patroon.
Ze had nog tijd voor een praatje, een ontmoeting, ze stond nu alleen.
Vroeger, ja, toen kwamen ze samen, hand in hand, samen gewikt en gewogen.
De keuze, het kiezen, de leegte, het verdriet, komt in het stemhokje bijeen.

V

Een stem staat voor inwoners die praten, wat moet blijven:
Noaberschap, jongeren, naar elkaar omzien, de vrijmarkt, het ziekenhuis, het dialect.
De Hema. Burgemeester, van jou zou ik wel een column willen zien.
En der mout wel n Grunnings regel in t gedicht stoan.

VI

Een leven in een verhaal, één dag gekozen, voor vier jaar bewogen
voor het kloppend hart gemeente Stadskanaal.

Harma de Roo, maart 2026